

villing, der er søgt paa Kultusministeriets Budget til Udviklingen af Ungdomsskolen, snarere burde søges i Forbindelse med de tekniske Skolers Budget. Jeg ser mig ikke i Stand til nu at tage noget Initiativ i denne Henseende, men det forekommer mig, at de ledende Mænd indenfor de tekniske Skoler burde tage den Sag op, og hvis de gør det, vil de hos Handelsministeriet finde Forstaaelse deraf.

Dernæst vil jeg gerne henvende nogle Ord til det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel), der ønskede, at Staten skulde komme Produktionen til Hjælp. Han henviste til Debatten om det ekstraordinære Tilskud til Hjelpekasserne og udtalte sin store Tilfredshed med den enige Stemning, der da raadede, idet man uden partipolitiske Hensyn enedes om, at det gjaldt om at skaffe Arbejde, og at de offentlige Arbejder skulde forceres. Jeg er i og for sig enig i det ærede Medlems Glæde over den Enstemmighed, der da gjorde sig gældende, men jeg spørger det ærede Medlem: Mon ikke alligevel den enstemmige Henvendelse til Staten om at forcere sine offentlige Arbejder var et Udtryk for, at man i Virkeligheden følte sig magtesløs overfor Spørgsmaalet om at fremme Produktionen paa anden Maade? Det er jo nu Meningen, at Produktionen skal fremmes fra Statens Side, det vil ogsaa være Meningen, at den skal fremmes fra Kommunerne Side, og da Spørgsmaalet om, hvorledes Kommunerne skulde fremskaffe Penge, gentagne Gange har været fremme, vil jeg gerne her sige, at Arbejdet herpaa skrider frem, og at der i Dag har været afholdt et Møde, hvor de forberedende Skridt blev gjort, saaledes at jeg tror, man tør forvente, at der mellem Kommunerne og Landets Pengeinstitutioner vil kunne opnaas Enighed om Tilvebringelsen af et større Laan, ved hvilket Kommunerne kan blive forsynet med de fornødne Penge til deres særlige Arbejder. Det ærede Medlem udtalte, at Produktionen bør fremmes ved Samarbejde mellem Regeringen og Erhvervslivets Mænd, at der burde straks have været nedsat en stor Kommission, og at nu bør den i hvert Fald nedsættes. Det skal være denne Kommissions Maal at holde Produktionen i Gang, siger det ærede Medlem, at skaffe Produktionen de Midler, som den kan bruge til at benytte de Konjunkturer, som den nuværende Situation maatte frembyde. Hele det ærede Medlems Foredrag var, som Finansministeren forleden bemærkede, meget interessant, og de Henstillinger, som

det ærede Medlem gjorde, er muligvis ogsaa rigtige, men de havde efter min Mening en ret stor Fejl, idet de var holdte i et Foredrags almindelige Form, de tilspidse sig ikke i nogle bestemte Maal, thi jeg kan ikke erkende, at Spørgsmaalet om Nedsættelse af en Kommission er et tilstrækkelig endeligt Maal for saa vidtgaaende Tanker som dem, det ærede Medlem i Virkeligheden var inde paa, og som gik ud paa, at Staten nu skulde gøre, hvad man i den merkantilistiske Periode havde gjort i Frankrig og England, tage Produktionen i sin Haand i Samarbejde med Erhvervslivets Mænd. Det kan jo ikke være det ærede Medlems Mening, at vi nu staar overfor dette at skulle iværksætte en Produktion. Vi lever jo i et meget udviklet Samfund med en betydelig industriel Virksomhed. Der kan ikke være Tale om at oparbejde nye Næringsveje, saa meget mindre som det jo er overfor en forbigaaende Situation, at det ærede Medlem ønsker disse Foranstaltninger gennemført. Det ærede Medlem kan efter min Mening ikke sammenligne denne Tilstand med Tilstanden i den Tidsalder, i hvilken Merkantilismen gjorde sig gældende. Der er, som det ærede Medlem meget rigtigt paapegede, et Berøringspunkt i Samfærdselsmidlernes Indskrænkning, der isolerer vort Samfund. Men Forholdet er dette, at vi ikke trænger til at oparbejde nye Næringsveje, og det lader sig heller ikke gøre. Produktionen skal holdes i Gang, siger det ærede Medlem. Ja, men hvad er der til Hinder for, at Produktionen holdes i Gang? Og holdes Produktionen ikke i Gang just i det Omfang, der er Brug for? Er der nogen Køber, der ikke kan faa de Varer, han vil have? Og er der nogen Sælger, som kunde sælge sine Varer, hvis der ikke var lagt Salget Hindringer i Vejen? Er der i det hele taget nogle, som ikke kan finde hinanden? Jeg tror egentlig ikke, at det er Tilfældet, og jeg vilde finde det overmaade mærkeligt, om det var Tilfældet.

Det industrielle Samfund, vi nu kender her i Landet, er jo i høj Grad et organiseret Samfund. Hvad har man alle de Organisationer til, hvis Eksistens det ærede Medlem meget godt kender, andet end for at organisere Arbejdet! Det vil jeg da tro, at disse Institutioner vil hævde er deres Opgave. Jeg kan ikke rigtig se, hvad der skal kunne gøres udover, hvad Samfundet ganske naturligt gør af sig selv. Den Mand, som har Brug for et eller andet Produkt, vil henvende sig,